

БЛАГОВѢСНИКЪ

РОЧНИКЪ XIII.

РОКЪ 1933.

ЧИСЛО 1.

ЯНУАРЪ

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛ.
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ ВЪ УЖГОРОДЪ, УЛ. РАКОВЦІ 54.

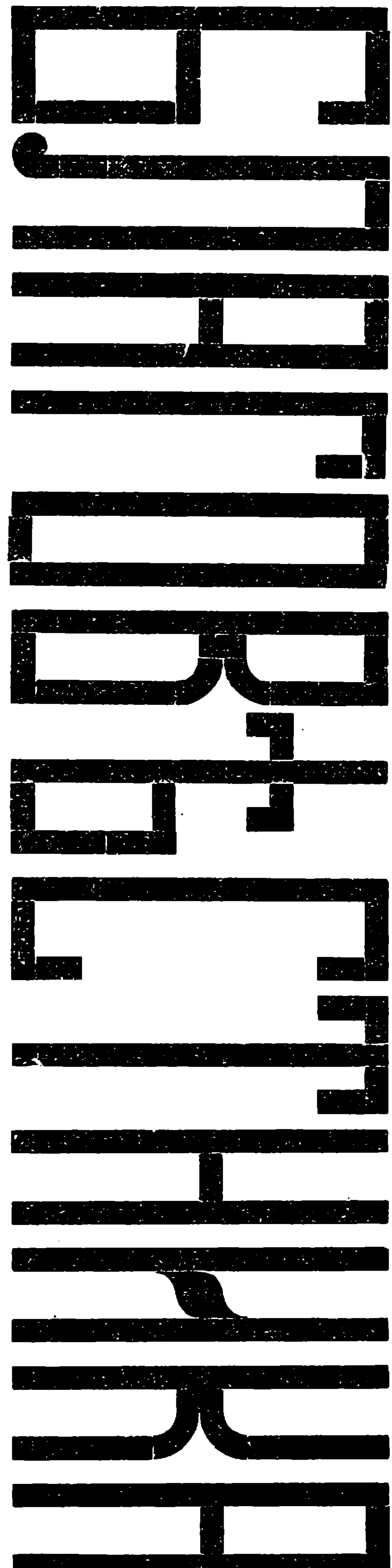
КALENDARЬ

ВЖЕ ПОЯВИВСЯ!

НА РОК

1933

Знаный вже Русинам цѣлоѣ Подкарпатськоѣ Руси и Словенска. Знаный всягды, где читають „Благовѣстника“. Знаный красным содержаніем з передных лѣт. Богатый змѣстом, з красными образками дає науки и порады для людей каждого вѣку и стану, по правдѣ своим змѣстом стане милым пріятелем и дороговказом на філый рок.

Помимо свого цѣнного содержанія Календарь Благовѣстника дуже дешевый, стоит лишь **2·70 Кч.** З поштою **3·30 Кч.**, бо хоче быти в каждый и найхудобнѣйшой хижѣ.

Заказуйте скоро Календарь Благовѣстника доки не роспроданий, читайте и другим давайте.

При замовленях адресуйте:

Выдавництво Чина св. Василія В. в Ужгородѣ, Раковція ул. 54.

Высылається лишь за готовѣ гроши, або за послѣплатою.

ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛЯ ВЕЛ.
ВЪ УЖГОРОДЪ

БЛАГОВѢСТИНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ
ПÔДКАРПАТСКИХЪ РУСИНÔВЪ

РОЧНИКЪ XIII. == РÔКЪ 1933.

РЕДАКТОРЪ: О. ТЕОФАНЪ СКИБА ЧСВВ.

„Шедше оўбо научытє вељ мазыки,
крестающе йхъ въ імл Отца, и Сына
и святаш Духа, оўчаше йхъ блюстї
вељ, ёліка заповѣдахъ вамъ: и се азъ
съ вами ёсмъ во вељ дні до скончанія
вѣка: амінь“.

(Маѳ. Гл. 28. Стихъ 19, 20.)

КНИГОПЕЧАТНЯ ОО. ВАСИЛІЯНЪ ВЪ УЖГОРОДЪ

У Вифлеємъ!

Тиха нôчка безъ юмону
Сномъ обняла Вифлеємъ.
Аж ось з неба, з небосклону
Лине ясный херувимъ.

И повъв кругомъ рукою:
Розгорпвся небозвôдъ.
Семибарвию дугою,
Що обняла сяйвомъ свѣтъ.

А въ вертепъ, въ Вифлеємъ
У яслахъ самъ Бог лежить.
Пастырям, царям и людям
У любви благословить.

Пятьдесяльтья Вôдновы Чина св. Василія Великого. 1882—1932.

(Продовженя.)

Дня 1. XI. 1920. прибули до Мукачевського монастиря вôдновленъ сыни св. Василія В. запаленъ духомъ ихнього св. Законодателя и св. свящ. Йосафата, щобъ розпочати дѣло реформы. Имена тихъ Василіянъ: Вспр. ОО. Е. Малицкий († 2. III. 1925. въ Ужгородъ) П. Буликъ (теперѣшній Протоігуменъ), Глѣбъ Кинахъ, (магістеръ новикôвъ). Брр. Гавріиль Ханикъ (кухарь), Симеонъ Бужара (кравець) Йосифъ Нижникъ (столяръ).

Вспр. о. Глѣбови Кинахови повѣreno тяжкий урядъ, вихованя новихъ, ревныхъ черцѣвъ перенятыхъ духомъ св. Законодателя Василія и Вôдновителя св. свящ. Йосафата. З пôдъ проводу магістра Вспр. о. Глѣба Кинаха вийшовъ цѣлый рядъ молодыхъ, ревныхъ Василіянъ. Деякѣ зъ тихъ молодыхъ черцѣвъ уже скончивши філософичнѣ и теологичнѣ студія, працюють яко мисіонарѣ, другѣ ще вчаться, щобъ могли успѣшно працювати надъ добромъ душевнымъ и національнымъ свого народа.

День 28. II. 1921. записаный золотыми буквами въ исторіѣ Чина Василіянського на Подкар. Руси. Тодѣ то отвираєся новиціятъ, зголосилося вôсъмохъ молодыхъ, якѣ хотѣли ити слѣдами Василія Великого.

Та св. дѣло реформы иде впередъ гигантичними кроками, св. Василій своимъ могучимъ заступництвомъ вставляєся передъ трономъ Царя Христа за своихъ синôвъ.

Р. 1921. зголосилося 8 новикôвъ а пôдъ сю пору 30 благородныхъ молодцївъ учиться першихъ кроковъ аскетичного житя. Пôдкарпатська Провинція Чина Василіянського названа провинцію св. Николая числитъ нынѣ 118 членовъ, зъ тихъ 26 священиковъ, 40 схолястиковъ (студіюючихъ) 52 братовъ. (Правда до сеѣ провінції при-

численъ монастырѣ въ Маріяповчи, Биксадѣ (Румунія) и Загребѣ (Югославія.)

Ся провинція посѣдає черцѣвъ высоко-образованихъ, священики мають два-трирочний курсъ філософіѣ, трирочный або и четырирочний курсъ богословія. Многѣ зъ нихъ скончили свої студія въ Римѣ на найславнѣйшомъ університетѣ, осягнувши степень докторату зъ філософії и теології. Крѣмъ рѣдноѣ мовы говорять многѣ по італійськи, по нѣмецки, по французьки, по мадярськи не рахуючи вже латини и греки.

Многѣ зъ насъ видѣли тыхъ молодыхъ черцѣвъ на Чернечої Горѣ, якъ вони закаптуренѣ, забувши на сей марный свѣтъ идуть зъ монастыря до церкви, Бога хвалити. Вони не лишь по назвѣ Василіяни, але и дѣломъ наслѣдують свого св. Законодателя, бо вони жиуть, якъ св. Василій описує житя першихъ своихъ монаховъ. Встають раненько скоро, идуть на молитву, спѣвають, выхвалиють Величество Бога, по молитвѣ идуть до працѣ, роботы ручноѣ, умовоѣ, працюють руками, головою, копають, садять, землю возять, дрова рѣжуть, сѣно згромаджують. Вѣддаються науцѣ пишуть книги, видають новинки, и т. д. по роботѣ опять сходяться на молитву. Підъ часъ щоди одинъ читає другъ слухають. Въ бесѣдѣ осторожнѣ, мало говорять, уважають, щобъ себе не обиджати словомъ, панує середъ нихъ велика братня любовь, памятаючи на слова Христовѣ: „Новую заповѣдь даю Вамъ, да любите другъ друга, якоже азъ возлюбихъ вы“.

Вырѣкаються вони всего, родичѣвъ, сестеръ, братовъ, майна, жиуть въ чистотѣ, ихъ скаромъ убожество, послушнѣ своимъ настоятелямъ. Ихъ одѣжъ простенька, всѣмъ однакова, кормляться скромно, житя провадять строге, покутниче. Стремлять до совершенного житя, до святости.

Но не лишь себе освячують, але — якъ св. Отець

Василій выходивъ зъ монастырськоѣ тишины, людей на-
кликувавъ до покаяння — такъ и сыны невтомимо тру-
дяться надъ спасенямъ душъ людськихъ.

Тутъ на Пôдкар. Руси пошестъ схизмы ширилася,
щоразъ то бôльше сель затроювала, ажъ тутъ появили-
ся Василіяни, та своими мисіями пôдтяли корѣнѣ, зъ якихъ
выроставъ хабазъ, бурянъ схизмы и безвѣря.

Перша мисія вôдбулася въ парохіѣ Липникъ Великий,
на Словаччинѣ р. 1924. одъ 29. III. до 3. IV. Мисію про-
вадили Вспр. ОО. П. Буликъ, С. Решетило, Павло Гой-
дичъ (тепер'шній епископъ въ Пряшевѣ). Успѣхи мисії
несподѣвано краснѣ, до св. Причастія приступило 900
душъ. Всѣхъ мисійнихъ наукъ выголошено 16.

Всѣхъ мѣсій для народу до сего часу було 111.

Такъ гарно працюють сыни св. Василія Великого, а
овочи сеъ працѣдуже краснѣ. Незмѣрно великою заслugoю
ОО. Василіяни є то, що вони завели почитаня Найсолод-
шого Серця Христового, а зъ тымъ розцвѣть нашого
житя релігійного. Заложено: Апостолство Молитви р.
1925. и Общество Найсв. Серця Г. И. Х.

ОО. Василіяни много душъ привели до частого при-
ниманя св. Тайнъ: Покаяння и Евхаристіѣ такъ, що по-
божнѣйшѣ мѣсячнѣ сповѣди и св. Причастія (у першу не-
дѣлю мѣсяця) за нѣщо у свѣтѣ не опустятъ, много та-
кихъ, що въ кожду недѣлю причащаються, и не бракує
при монастырськихъ церквахъ причастниківъ кождоден-
ныхъ.

(Продовження слѣдує.)

Своимъ Читачамъ, Прихильникамъ и Противникамъ, ВЕСЕ-
ЛЫХЪ СВЯТЬ и ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ желає:

„БЛАГОВѢСТИКЪ“

Думки передъ Рождествомъ Иисуса Христа.

Въ постѣ передъ Рождествомъ Иисуса Христа каждому христіянинови прийде на гадку, чому то люде такъ чекаютъ сього праздника? — Ажъ слозы въ очахъ забліснуть, коли видимо, якъ приготовляються дѣточки до коляды, и до дарунковъ вѣдь малого Иисуса на принятія Його.

Коли мы христіяне, такъ чекаемо, щобы вѣдсвяткувати память народження Месіѣ, то зъ якою тugoю очѣкували Його прихѣдъ патріархи, пророки и ввесь ізраильский нарѣдъ. — Бувъ я разъ коло умираючогс. Приготавляючи його на вѣчну путь зазвѣдавъ я його, чи собѣ не желає ще чогось на сьому свѣтѣ? Умираючий сказавъ, що ничего, только ще разъ бажає дожити Рождества и поклонитися народженному Иисусови, та послухати, якъ будуть дѣточки колядувати. — А якъ банували и тужили за Спасителемъ праведнѣ Старого Завѣта, котрѣ знали, що Вонъ має прийти и кождый день Його тяжко ожидали, бо видѣли, що пропадає свѣтъ у блудахъ и тьмѣ.

Смутне було тодѣ положеня людей особливо душевне. Рѣдъ людський вѣдорвався вѣдь Бога и збайшовъ зъ правдивої дороги, хоть були мудрецѣ и ученѣ якъ Сократъ, Платонъ, Аристотель, однакъ ани одинъ не зновъ дати вдоволяючої вѣдповѣди на вопросы, якъ: Богъ, свѣтъ, душа, сотвореня и т. д. Рѣдъ людський упавъ въ ідолопоклонство, кланялися богамъ, що ихъ собѣ самѣ наробили. Зъ сего розширилися всякѣ забобоны, якъ вѣра въ сны, вѣщованя зъ звѣздъ, зъ лету птиць, зъ геганя гусей, и викликуваня нечистыхъ духовъ.

Упадокъ духовный та релігійный людства завѣвъ у страшный упадокъ моральний. — Якъ страшно упало людство, видно зъ того, що люде примѣромъ прелюбодсїтва робили въ честь своихъ боговъ и въ знакъ ихъ почитаня. — Нерозривнѣсть супружа зникла. Зате женилися, щобы опать розйтися, а на те розходилися, щобы знову зъ другимъ збйтися, якъ пише одинъ историкъ. — Дѣтей якщо вони були нездоровѣ, або не подобалися родичамъ, убивали, або продавали. — А яке страшне, та смутне положеня було рабовъ, котрыхъ гѣрше держали, якъ скотъ. Коли який панъ давъ одного дня тисячѣ своихъ рабовъ убити, никто и не звѣдався його, за що ихъ поубивавъ, бо уважали, що рабы а скотъ, то одно. Панъ може по свой волѣ зъ нимъ що хоче робити, може його забити, чи продати.

Въ сякому страшномъ упадку чекавъ родъ людський Месію,

бо не лише Ізраїльський народъ, але и погане видѣли, що пропадуть, коли не вырве ихъ хтось зъ того пекла.

Якъ мы щасливѣ, що вже маємо межи собою Месію и що В ôнъ высвободивъ насъ зъ тої страшної тьмы въ якой находилися наші предки. Тому то приготовляймо свої серця на приняття Ісуса. — „Уготовайте путь...“ бо иде Ісусъ Христосъ. — Де иде? Иде глядати душѣ, серця кожного чоловѣка, щобы въ нихъ остатися. Але на жаль у многѣ серця Ісусъ не може прийти, бо не є въ нихъ мѣста для Нього, заросли вони грѣхами пустыми дѣлами сього свѣта, вони студенѣ, запустѣлѣ.

Зазвѣдаймо себе ци є порядокъ у домахъ нашихъ сердецъ? Мы мусимо приняти Ісуса достойно. А якщо бы грѣхъ засѣвъ у насъ, то вычистѣмъ наші серця въ съмъ св. постѣ въ словѣданьници, щобы Ісусъ тріумфально могъ зайти до насъ и щобы зъ чистымъ серцемъ мы привитали праздникъ Рождества нашего Спасителя.

о. Ю. Станинецъ.

Житя св. Йосафата Кунцевича ЧСВВ.

Св. Йосафатъ архієпископомъ.

(Продовження).

На архієпископскомъ престолѣ въ Полоцьку засѣдавъ Гедеонъ Брольницький девятьдесятлѣтний старецъ, що вже не мôгъ бôльше працювати. Рутський будучи въ Римѣ р. 1617. представивъ Папѣ Павлови V. станъ полоцької дієцезії, а сей приказавъ дати старенькому архієпископови помочника зъ правомъ наслѣдства по його смерти.

Коли Руський вернувъ изъ Риму, приклікавъ до себе Йосафата на розмову та при тѣмъ сказавъ йому:

„Церковь полоцька неначе осиротѣла, пастырский урядъ въ нїй уставъ, дѣсся много рѣчей противныхъ законови Божому и христіянской побожности. Зединеня вже майже упало, мало є зединенихъ а и тѣ непевно держаться зединеня. Людськѣ душѣ марно гинуть. Божою волею и мою есть, щобы ты вступивъ на сей престолъ.“

Почувши такъ слова, Йосафатъ зложивъ руки на грудяхъ, кинувся до нôгъ митрополитови и просивъ о звѣльненя вôдъ сього уряду, але марнѣ були просьбы. Рутський коротко вôдповѣвъ, що

то вже рѣчъ постановлена и не може бути змѣненою, а вѣнъ задля обѣту послуху мусить слухати своихъ настоятельвъ. Зъ плачерь вѣдомъшовъ Йосафатъ, а видячи що всѣ просьбы даремнѣ, постановивъ утечи на пустыню, але вѣдь сього вѣдмовивъ його о. Валентий Фабрицій, що мавъ на нього великий впливъ.

Дня 12 новембра р. 1617 митрополить зъ другими епископами посвятивъ Йосафата на епископство витебське зъ правомъ наслѣдства на полоцький престолъ. Сей день благословили католики, проклинали схизматики неначебы передчували, що въ шѣсть лѣтъ потомъ въ той самий день и ту саму недѣлю прийме вѣнъ невянучий мученичий вѣнецъ, а вони будуть проклинати сей день, що стали убѣйниками святого.

По своїмъ высвяченю Йосафатъ не удався сейчасъ на свїй престолъ. Тяжко приходило йому покинути монашу келію та своихъ братовъ. Хотѣвъ такожъ приготовитися до завзятої боротьбы зъ духомъ тьмы та выпросити собѣ Божого благословеня до трудного свого уряру, длятого вѣдправивъ ще передъ своимъ вѣдѣздомъ десятьдневнѣ реколекції.

Зближився часъ виїзду зъ Вильна. Цѣле майже мѣсто збѣглося до св. Тройці, щобы попращати свого добродѣя. Зъ цѣлої околиці позѣздилася шляхта, щобы заявити йому свої чувства вдячности и зложити свої желаня. Всѣ присутнї плакали, якбы се бувъ похоронъ Йосафата. Ще добрый кусень дороги провадили його, благаючи Господа Бога о благословеня для того ангела мира, що показавши имъ дорогу правды, спѣшивъ теперь понести слово св. єдности въ стороны зараженї схизмою.

Вїздъ нового архієрея до Полоцька назначено на 9. януара 1618 р. Полочане довѣдавши ся о своїмъ новомъ владыці однѣ тѣшилися, другѣ лихословили сей выборъ. Коли надойшовъ часъ вїзду, католики такъ обряду руського якъ и латинського постановили величаво приняти свого пастыря. А схизматики якъ звичайно, лютилися, бо знали, що зъ приїздомъ Йосафата выпаде имъ изъ рукъ власть, та добра, якѣ забрали вѣдь немѣчного архієпископа, и вже теперь бунтували, гôдбурювали людей проти св. Йосафата; розширили поголоску, що вѣнъ має перевести всѣхъ на латинську вѣру.

Але и схизматики мусѣли увitatи нового епископа, бо Янушъ Пышкевичъ писарь великого князѣства литовського, дѣставъ порученя вѣдь Жигмонта III. ввести Йосафата на престолъ полоцький. Пышкевичъ приказавъ въ королѣвськомъ имени достойно та торжественно прийmitи владыку. Тай справдѣ бувъ се величавый вїздъ

Йосафата до мѣста. Ось якъ описує се торжество звѣстный житеписець св. Йосафата. Преосвященный Суша: „Коли крѣсовѣ выстрѣлы повѣдомили жителївъ мѣста, що зближився св. Йосафатъ, всѣ уряды королѣвськѣ, уряды мѣста и воєвода полоцький Михайлъ Соколинський въ окруженю шляхты и безчисленного народа вийшли передъ браму мѣста. Недалеко брамы посолъ королѣвський Пышкевичъ такими словами промовивъ до присутныхъ: „Привѣвъ я зъ волѣ Божої и волѣ короля зединеной церкви архієпископа, шляхтѣ оздобу, для мѣста оборону, для стада пастыря, выбраного вѣдь Бога“. Михайлъ Соколинський подякувавъ въ имени шляхты и мѣста за введення, а звертаючись до св. Йосафата прирѣкъ йому послухъ, пошановання и любовь, просячи, що́бы всѣхъ взявъ въ свою опѣку. Св. Йосафатъ подякувавъ въ короткихъ словахъ всѣмъ за добру волю. Вже мавъ похѣдъ рушити, якъ дс Йосафата підб旳йшли два мѣщани и одинъ зъ нихъ закликавъ: „Владыко, держись крѣпко русько вѣры“, а другий: „Якщо въ добромъ намѣрѣ приходишь, гряди въ имя Господне, якщо въ злѣмъ, лѣпше бы для тебе було нѣколи не входити до Полоцка“. Спокойно и покорно принявъ святый мужъ сѣ гордѣ слова, якѣ вказували що його тутъ чекає.

Потомъ Йосафатъ кинувся на колѣна передъ престоломъ, що бувъ устроений передъ мѣстомъ та молився за повѣрене собѣ стадо. По уkońченю молитви похѣдъ рушився дальше до церкви св. Софії. На самомъ передъ ишла школьна мододѣлъ, спѣваючи набожнѣ пѣснѣ. За ними поступали мѣщане, уряды, потомъ духовенство латинське, дальше духовенство руське та св. Йосафатъ въ архієрейськїй одеждѣ маючи при собѣ Василіянъ, а на кїнци воєвода полоцький и королѣвський посланець окруженъ королѣвськими урядниками и множествомъ знатної шляхти.

Цѣлый часъ походу дзвоны гомонѣли, пушки гремѣли мовби хотѣли высказати радостъ зъ приїзду нового владыки. Всѣ тѣшилися, лише св. Йосафатъ бувъ поважний та засумований; може передчувавъ, що сей день торжества є для нього такимъ, якимъ була недѣля Цвѣтоносна для Божественного Спасителя. Коли похѣдъ увѣйшовъ до церкви св. Софії, св. Йосафатъ вступивъ на владычий престоль, выслушавъ Службу Божу, поблагословивъ народъ и сейчасъ удався до старенького архієпископа, що́бы йому освѣдчити свою вѣданнѣсть та поважаня. Бувъ нерадо принятый, але Йосафатъ приймивъ и сю прикрѣсть.

(Продовження слѣдує.)

Протестъ Швайцаруѣвъ проти переслѣдувань религіѣ та невѣльництва въ СССР.

До президента Швайцарськоѣ Конфедераціѣ звернулося 27 кантональнихъ радниковъ та Лига Христіянства зъ петицію, за осмотреною 170.000 пôдписами. Въ нѣй протестують вони проти религійного террору и невѣльництва въ СССР.

Текстъ петиції такий: „З’огляду 1) на переслѣдування вѣрнихъ всѣхъ религій на Радянщинѣ, 2) на боротьбу, яку провадить большевизмъ против христіянства, основы морального поступу свѣту,

Большевики нищать цвинтаръ, вытягають хрести и памятники.

3) на зростъ наслѣдкомъ сего небезпеки для нашоѣ цивилѣзації — пôдписанѣ просять Федеральну Раду, рѣшучо домагатися интервенції Союза Народовъ, щобы на Радянщинѣ шанували свободу совѣсти якъ у всѣхъ цивилѣзованихъ народовъ. Въ имени пôдписанихъ пôдъ сею петицію просимо Федеральну Раду пôднести сего року на зборахъ Союзу Народовъ протестъ швайцарського народу против невѣльництва та варварства, що панують на Радянщинѣ“. (Н. З.)

Ци приєднуйешь нових предплатників „Благовѣстникovi“!

ИЗЪ ЖИТЯ СВЯТЫХ

Заступникъ на мѣсяцъ януаръ.

Св. Кирилъ Александрійський.

Св. Кирилъ занявъ Патріярший престолъ въ Александріѣ въ кѣлькадесять лѣтъ по св. Атаназію и положивъ великѣ заслуги для блага церкви Христової въ безперестаннѣй борьбѣ зъ ворогами правовѣрія, изъ которыхъ выйшовъ побѣдоносно.

За часобъ св. Кирила зачала ширитися межи христіянами на Востоцѣ єресь Несторія, епископа въ Царгородѣ, котрый учивъ, що въ Ісусѣ Христѣ суть двѣ особы; бо Сынъ Божій не стався правдивымъ чоловѣкомъ, а только получивъ съ чоловѣкомъ Ісусомъ. Народъ правовѣрный, учувши тую науку, дуже обутився, а св. Кирилъ звернувся тогды до Несторія и пояснивъ йому основно, що його наука ложна. Но Несторій не хотѣвъ вѣдкликати своеї єресі, и Александрійский патріярхъ св. Кирилъ удався до тодѣшнього папы св. Келестина, котрому представивъ цѣлу справу. Папа заявивъ, що наука Несторія есть єресію, и затребовалъ вѣдь нього, щоби євъ вѣдкликавъ, бо въ противнѣмъ случаю буде виключений изъ церкви. Коли Несторій и папы не послухавъ, лишь дальше свою науку проповѣдавъ, папа скликавъ въ роцѣ 431 по Рожд. Хр. вселенский соборъ до Ефезу, котрому именемъ папы проводивъ св. Кирилъ. Бувъ то третій вселенский соборъ. На томъ соборѣ осуджено науку Несторія, и його самого не только зложено изъ епископського престола, но такжे виклято изъ церкви, а імператоръ засудивъ його на выгнання. Доживъ єще вѣдтакъ лучшихъ часобъ для св. Церкви, св. Кирилъ упокоився въ глубокой старости около року 470 по Рожд. Хр.

Коли на тебе твой противникъ сердиться и стає бôльше завзятимъ, щиро до нього усмѣхнися, выслушай його чесно, а дoразъ въ нему цѣле нутро його перемъниши.

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ ЯНУАРЪ

Миръ Христовыи у Царствъ Христовомъ.

Коли народився Иисусъ Христосъ Ангелы звѣщали його приходъ обѣцюючи людямъ „миръ“. Слава въ вышнихъ Богу и на земли миръ людямъ доброъ волѣ, спѣвали радостно Ангелы. Той миръ, що Христосъ принѣсъ людямъ изъ днемъ своего народженя той самъ миръ дає Христосъ своимъ ученикамъ. Дуже часто коли Христосъ зявлявся ученикамъ, казавъ до нихъ: „Миръ вамъ“.

Та миръ Христовыи се не є миръ сього свѣта. Самъ Вѣнъ каже: „Миръ м旤й даю Вамъ миръ, що його свѣтъ не може дати“. Миръ Христовыи значить миръ людины зъ Богомъ черезъ святе житя, миръ зъ ближнѣмъ черезъ справедливе и повне любови вѣдношеня до нього, миръ зѣ собою черезъ панования нашого розуму и волѣ освѣченыхъ Божимъ закономъ надъ пристрастями своеї природы.

Найбѣльшии ворогъ мира се грѣхъ. Вѣнъ рѣбить насъ ворогами Г. Бога. Черезъ грѣхъ мы зачинаємо вѣйну зъ Г. Богомъ. Мы наче діяволъ бунтуємося проти Г. Бога. Тому коли хочемо мира, мусимо перше знищити грѣхъ. Грѣхъ не дає спокою навѣть нашей совѣстѣ, але мучить єѣ якъ день такъ ночъ.

По друге миръ вымагає, щобы мы були справедливѣ для нашихъ близкихъ. Се значить, щобы ихъ не скривдили нѣ думкою, нѣ словомъ, нѣ дѣломъ. Кривда се камѣнь, що лежить на серцю и давить його. Чому нынѣ така ворожнеча межи людьми, чому такъ мало мира межи ними. Тому, бо одинъ другого кривдить. Даймо кождому, що його. Кому дань, дань, кому заплата, заплату.

До повного мира треба такожъ щобы ладъ и порядокъ бувъ у насъ. Мы складаємося зъ душѣ и тѣла. Тѣло хоче свое, а душа вымагає свого. Тѣло тягне до розкошей, забороненыхъ приемностей, до землѣ. Душа противно, до молитви, до повздержности, до неба. Коли мы хочемо мати миръ, мусимо пойти за душою, за єї потребами, бо душа цѣннѣйша якъ тѣло, єї потребы важнѣйшѣ, нѣжъ потребы тѣлеснѣ.

Коли сѣ приписы подержимо, здобудемо той миръ, що Ангелы благовѣстили людямъ доброъ волѣ и Христосъ обѣцявъ своимъ ученикамъ.

Вѣдозва КЦАСПР.

Миръ Божий доброѣ волѣ людямъ!

Христосъ рождаєся... не въ славѣ, не въ палатѣ и богаствѣ. Лѣжко, де дѣтина головоньку склонила, нужденнѣ, чужѣ ясла. Нѣжне тѣло холодна зима морозила, твердѣ перегризки кололи.

Се бувъ початокъ тернистого шляху Спасителя... Чужѣ, холоднѣ, колючѣ яsla... Такъ зачинаєся течія тяжкоѣ долѣ людського и божого, спасаючого житя и веде скрѣзь страданя и лишеня незнайомыкъ сторбнъ бѣжинця, скрѣзь довгѣ дни и роки, повнѣ бѣднотою, въ назаретськѣй скромнѣй хатинѣ, скрѣзь дороги рѣдноѣ землѣ, пиломъ засіянѣ, побденнымъ, пекучимъ жаромъ палаючѣ, скрѣзь зневагу, завзяте людськоѣ ненависти, скрѣзь жалобну, серце тискаючу розпуку прощення зъ тими, якѣ йому дорогѣ були, та зъ власнимъ, молодымъ жitemъ, скрѣзь збыти и битя и горе ганьбы, терневого вѣнця... а кончиться на горѣ, де хрестъ стоїть, облитый кровю, червоною, живою мученичою...

— Студенѣ, колючѣ яsla та сырий хрестъ, якъ близь стоять до себе. Вони нишкомъ мовлять до насъ: памятайте люде, спасеня душѣ не въ славѣ и богаствѣ, не въ розкошахъ и насолодахъ. — Спасеня душѣ въ самовѣдреченю и самопосвятѣ, въ лишеняхъ и злидняхъ, якѣ терпить людина, перенята любовю, ведена доброю волею за красше завтра.

А за те завтра прийдеться намъ твердо, крѣпко, г҃ирко поправити. Ми и абстиненцю поставимо въ службу цієвъ працѣ. Ми уважаємо євъ средствомъ для розвитя гарнѣйшого свѣтогляду, въ якому шляхотнѣ душѣ будують лучшу долю ближнимъ. Шляхотнѣ душѣ, якѣ стрясли пута пристрастей. А алькоголь є символомъ сего пута! Геть зъ нимъ! Ми рѣздво спасеня душѣ не въ рабствѣ, а въ волѣ, не въ службѣ пристрастей але въ службѣ самовѣдреченя и самопосвяты хочемо вѣдсвяткувати. Най буде Рѣздво Ісуса Христа символомъ учинківъ милосердя, походячихъ зъ вольноѣ, дружноѣ душѣ. Надходить — вѣримо — Рѣздво и на нашу землю. Рѣздво красшого завтра. Рѣздво безъ слѣзъ, безъ горя. Рѣздво, яке родиться въ самовѣдреченю, самопосвятѣ, въ доброй волѣ.

Такъ. Рѣздво є святомъ святихъ ідей, ідейныхъ праць. Меньшѣ братя и сестры ждутъ, на насть, на нашу добру волю и помочь. Вони окружаютъ рѣздвяный стôлъ, покритий голodomъ, горемъ, омочений слѣзами сиротської душѣ. Опущеня, народна доля гірко-

заридала. Хлипанє до нась подходить. Вставай душе, руська братська! Вставай и тверезись! Не найти нынѣ нѣ сотика на розкошу и замороку, поки на рѣднїй земли кревняки горюютъ безъ хлѣба, безъ одежи. Вставай душе, руська братська! Вставай и тверезись! Пора свято святкувати, пора зъ ангелами заспѣвати: *Слава въ вышнихъ Богу, и миръ на земли, доброъ волъ людямъ!*

КРАЕВА ЦЕНТРАЛЯ АБСТИНЕНТНОГО СОЮЗУ ПОДК. РУСИ.

Берегово 21. XII. 1932.

Кирило Феделеш.

НОВОСТИ

День св. Йосафата въ оломоцкїй архієпископскїй семинарї.

Въ недѣлю вечеръ 13 октября собралися всѣ богословы, щобы выполнити побожнѣсть передъ выложенымъ образомъ св. Йосафата на обширнѣмъ коридорѣ духовноѣ семинаріи. Мертвa тишина панує на цѣлѣмъ коридорѣ поки не пронесеться гармоничный голосъ хора латинськихъ богослововъ, котрѣ спѣвали: „Святый Боже и одну чешскую пѣсню.

По сконченю сихъ пѣсней группируются нашѣ грек. кат. богословы, котрѣ числомъ одна горстка въ порівнаню до латинськихъ, но хотяй числомъ не много все таки застѣвали сѣ пѣсни: „Сію заповѣдь даю вамъ“ и „Просиме Тя Дѣво“. На конецъ сеѧ побожности обратилися къ св. Йосафату, щобы сесѣ нашѣ просьбы: „Спасителю свѧта спаси Россію“ понѣсь передъ Всеышнього.

Другий день рано на розмысленю О. спиритуаль просивъ всѣхъ богослововъ, молитися, щобы „Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje“ що має задачу ширити унію и котрый былъ оснований великимъ охоронцемъ уніи архієпискомъ Др. К. А. Стояномъ, досягъ великихъ успѣховъ на полi ширеня уніи. На св. Службѣ Божїй, котра була служена за соединеня востока изъ западомъ тоє за соединеня восточныхъ церквей изъ правдивою Церквою Христа основану на скалѣ Петровой. При Службѣ Божїй спѣвавъ хоръ богослововъ.

На конци Служби Божїї молилися и просили св. Йосафата, щобы чимскорше сталося на земли єдино стадо и єдинъ пастырь.

Ювилей 50-лѣття Василіянського Чина въ Маломъ Береномъ. Перше ювилейне свято 50-лѣтъ вѣдновы Василіянського Чина на Пôдкарпатю вѣдбулося въ монастырѣ Маломъ Береномъ. Передъ самимъ ювилеемъ дано для народу тридневнѣ реколекціѣ. Народъ охотно приходивъ на проповѣди навѣть зъ поблизькихъ сель, хочъ погода була дуже непривѣтна. Въ недѣлю 16. X. 1932. въ самъ день ювилею збайшлося много людей на Богослуженя, навѣть вѣрнѣ римокатолицького обряду. На торжественнѣй Службѣ Божїй приступило до св. Причастія 440 вѣрныхъ. При кônцѣ Служби Божїї вѣдспѣвали монахи при участіи свѣтського духовенства благодарну пѣсню „Тебе Бога хвалимъ“

Потомъ Вспр. о. Протоігуменъ П. Буликъ удѣливъ зображеному многосотному народови и всѣмъ присутнимъ апостольське благословеня. Народъ одушевленый та пôдкрѣплений розходився до дому. По полудню Василіянськѣ клерики мали гарну святочну академію.

Торжество зъ нагоды 50 лѣття реформы ЧСВВ. въ Ужгородѣ. Дня 19. XII. 1932. на улюблений празникъ нашихъ Русиновъ св. О. Николая, вѣдсвятковано 50-лѣтній ювилей реформы ЧСВВ. въ церкви ОО. Василіянъ въ Ужгородѣ.

Само торжество, попереджали 3-дневнѣ духовнѣ вправы, якѣ вѣдбулися пôдъ проводомъ Впр. о. М. Калинця. Въ самъ день праздника, т. є на св. О. Николая, який є и покровителемъ Василіянської Провѣнції на Пôдк. Руси, вѣдбулася торжественна архиєрейська Служба Божа, яку вѣдкончили Ихъ Ексцеленція Александръ, окруженый численною аристою. Въ своїй прекраснїй проповѣди Преосв. Владыка обяснивъ значенія Василіянської реформы на Пôдкарпатю, и зложили гратуляцію Чинови Василіянскому знагоды ювилею, въ руки Вспр. о. Игумена Калинця.

При кônци Служби Божїї, Ихъ Ексцел. удѣлили апостольське благословеня. Службу Божу спѣвавъ хоръ Василіянськихъ питомцівъ пôдъ диригентурою о. Др-а Йосафата Роги ЧСВВ. На святочномъ обѣдѣ присутнѣ були Ихъ Ексцел. Александръ и Всеч. Каноники. При столѣ первый забравъ голосъ Вспр. о. Иуменъ ужгородський, який обяснивъ значенія Василіянської реформы, а вѣдтакъ промовивъ Всеч. о. Др. В. Гаджега Протоєрей и начеркнувъ коротко исторію Василіянськихъ монастырівъ на Пôдк. Руси. Для звеличеня ювилею, ученики интернату ОО. Василіянъ устроили святочну академію, яка вѣдбулася два разы. Перший разъ

18. XII. для шкôльноѣ молодѣ, а другий разъ на самъ празд. св. Николая о 5-ой год. веч. на яку зволили прийти Ихъ Ексц. еп. Александръ, Всеч. каноники и много ингелигенціѣ. Изъ сего можемо видѣти, що якъ высоко цѣнитъ собѣ нашъ Руський народъ реформу одинокого и заслуженого Чина Василіянскаго на Руськихъ земляхъ. И всѣ тѣ якъ взяли участъ въ сихъ торжествахъ, вынесли въ свойому серцю красне вражѣня, зъ Ужгородскаго Василіянскаго монастыря.

Найновѣйша статистика стврджує, що найменше неграмотныхъ въ Нѣмеччинѣ, бо лише 26 проц. Найбôльше въ Индії — 91 проц. Богато неграмотныхъ высказують: Португалія 65 проц., Іспаній 43 проц. й Италія 27 проц.

На Соловкахъ є бôльше якъ 200 тыс. вязнôвъ, здебôльшого интелигенції. Копаютъ канали, рубаютъ лѣсы. Платнѣ ніякоѣ, харчъ и тютюнъ краде въ нихъ администрація. Въ 1929 р. запроторено на побнôчъ 35 тыс. родинъ „кулаковъ“. Ихъ доля незвычайно горка. („Осс. Р.“)

Новѣ засланя украинськихъ ученыхъ. Въ послѣднихъ дняхъ надойшли вѣдомости про переселеня зъ України до Ленінграду дальшихъ двохъ вызначныхъ украинськихъ ученыхъ, акад. Берштейна та М. Куренсь-

кого. Акад. Берштейнъ се одинъ зъ найбôльшихъ математикôвъ свѣта; М. Куренський такожъ дуже вызначный математикъ.

Колько є на свѣтѣ католиковъ? Пôсля найновѣйшого счиленя въ Белгії выданого бачимо, що є на цѣлому свѣтѣ 350,000.000 католиковъ. Всѣхъ людей на свѣтѣ є около 1,850,174.334 а зъ тихъ 351,839. 665 є католиковъ. То бы було 19 процентовъ. На другомъ мѣстѣ стоять наслѣдники хинського фільософа Конфунція. Ихъ є до 304,027.114, або 16 процентовъ.

Колько є на свѣтѣ католицькихъ священниковъ? Найновѣйша статистика подає ось въ такихъ цифрахъ число католицькихъ священниковъ на свѣтѣ: є ихъ 5,735.154. Найбôльше число є ихъ въ Європѣ, а то 214.242 свѣтськихъ а 39.912 монаховъ-священниковъ. Въ Америцѣ є 35.921 свѣтськихъ а 15.342 монаховъ, въ Азії є 10.171, въ Африцѣ 4.550, въ Австралії 2.149. Всѣхъ дієцезальнихъ епископовъ є 1.250.

Въ Бразилії не вольно управляти кавы черезъ 3 роки. Декретъ того змѣсту пôдписало тымчасове правительство Бразилії. Въ ссїй способъ бороняться передъ знижкою цѣнъ на каву, котрої випродукували забогато.

Выдавництво Чина св. Василія Великого в Ужгородѣ

поручає слѣдующі книжечки своєго изданія:

Мукачевский Паломник. Сторонъ 16.

Сей молитвенник содергитъ прекрасніе молитви и набоженства до Преч. Дѣви Марії до Пресв. Серця Іисуса и святых Угодников Божих. Есть там чин усѣх церковныхъ Богослужений, Пѣсни и мѣсяцословъ з Пасхалию.

Цѣна оправленого примѣрника 16 Кч. з почтовою засылкою 18. Кч.

Молебень къ Святѣйшому Сердцу Іисуса и къ Пр. Дѣвѣ Маріи.

Содергитъ кромѣ двохъ молебновъ, дасколько пѣсней къ Пресв. Сердцу Іисуса и Преч. Дѣвѣ Маріи и Пѣснь благальну (супликацію). Печатана окремо рускими, а окреме латинскими буквами. Сторонъ 44.

Цѣна 80 гел., зъ почтою 1 Кч.

Найсвятѣйшое Сердце Спасителя. Коротка наука для членовъ общества Найсв. Сердца Г. Іисуса Христа. Сторонъ 64.

Содержаніе: Исторія набожности до Пресв. Сердца Іисуса и ласки, которыя Іисусъ пріобѣдавъ почитателямъ Пресв. Сердца. Повинности для членовъ сего общества. Дасколько молитовъ къ Пресв. Сердцу Іисуса. Молебень къ Н. С. Іисуса. Дасколько пѣсней къ Н. С. Іисуса. Прочто почтаеме Н. Сердце Іисуса? Печатана окремо рус. а окремо лат. азбукою.

Оправл. 3 Кч., брошуроз. 1·50 Кч, почт. засыл. 60 гел.

Девять-дневне набоженство до Найсв. Серця Іисуса Христа.

Цѣна 80 гел. зъ почтою 1 Кч.

Рожанецъ до св. Рань або до милосердія Іисуса Христа.

Цѣна 40 гел. зъ почтовою засылкою 60 гел.

Крестна дорога. Окреме печатана рус. азб. и окреме лат.

14 корот. розважань о страстяхъ Христовыхъ. Цѣна 1 Кч. зъ почтовою засылкою 1·40 Кч.

Отпустовѣ молитвы. Сеся книжочка содергитъ: Короткое поученіе о отпустахъ и дасколько молитовъ надѣлен. отпустами.

Сторонъ 16. Цѣна 50 гел., а зъ почтовою засылкою 70 гел.

Засылається лемъ за готовѣ грошѣ або за послѣплатою (dobirka)

Листы и грошѣ треба засылати на адресу:

Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,
Раковція улица число 54.

Листы изъ заграницы треба адресовать такъ:

Vydavničtvo Čyna sv. Vasiliya Velikoho, Užhorod.
Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Evropa.

КНИЖКИ, ОБРАЗОВЫ, ЧАСОПИСЫ

богослужебнъ, научовъ, художествъ, школьнъ житєписнъ

Математику
арифметику, алгебру,
аналіз, диференці-
яльни и інтегральнъ
рахунки

МОЛДАВЕННИКИ

а то: в русской, укра-
инской, словенской,
мадьярской, ческой,
горватской мовѣ

ДРУКАРНЯ OO. ВАСИЛІЯН В УЖГОРОДЕ ДРУЖУЧЕ

ШКОЛЬНЪ
словаръ, каталоги,
эвдомления, цѣн-
ники, календаръ и
календарік

принагоднъ друки (акциденсовъ)

фирмовъ паперъ и коверты, членськъ карты, вступнъ бѣле-
ты, вѣзитовки, присяжнъ запрошення, посмертнъ картки,
програмы, обѣжники, почтовъ листѣвки, пропамятнъ письма,
пакунковъ налѣпки, картки про цѣну, проспекты, плякаты,
оголошення, свѣдоцтва, легтьгимаціѣ, дипломы, вѣдозвы